

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/126/2018
Identifikačné číslo spisu: 7108225512
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7108225512.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. V., bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. Jánom Martinecom, advokátom so sídlom v Košiciach, Werferova č. 1, proti žalovaným 1/ W. C., bývajúcemu v C., prechodne v C., 2/ W. C., bývajúcej v C., prechodne v C., obaja zastúpení JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Čajakova č. 5, 3/ I. C., bývajúcemu v C. a 4/ C. C., bývajúcej v C., obaja zastúpení JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom so sídlom v Ruskove, Ďurkovská č. 45, o určenie vecí patriacej do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13 C 207/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2016 sp. zn. 3 Co 361/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. júna 2016 sp. zn. 3 Co 361/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) zo 6. mája 2015 č. k. 13 C 207/2008-305 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že do dedičstva po jej nebohom otcovi I. X. patria nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností na LV č. XXXXX, pre okres T., obec T., kat. územie D. a to byt č. 9 na 3. poschodí obytného domu súp. č. XXX na ul. P., stojaceho na parcele č. XXX a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku parcele č. XXX vo výmere 258 m² - zastavané plochy a nádvoria v spoluvlastníckom podiele 937/10000-in. Výslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že otec žalobkyne, zastúpený na základe splnomocnenia W. T. mal 14. januára 2008 uzavrieť so spoločnosťou Čočki spol. s r.o. kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. 9 na 3. poschodí na ul. P. a spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach tohto domu vo veľkosti 937/10000-in a spoluvlastníckeho podielu na pozemku parc. č. XXX o výmere 258 m² - zastavané plochy a nádvoria vo veľkosti 937/10000-in. V článku I tejto kúpnej zmluvy mal I. X., v zastúpení W. T. vyhlásiť, že je výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti. K tejto kúpnej zmluve bolo W. T. predložené splnomocnenie z 25. septembra 2007, ktorým ho mal otec žalobkyne splnomocniť, aby ho zastupoval vo všetkých právnych úkonoch spojených s predmetnými nehnuteľnosťami. Súd

prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania ďalej z a preukázané, že žalovaní 1 / a 2 / nadobudli vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti kúpnu zmluvou uzavretou 23. januára 2008 od spoločnosti Čočki spol. s r.o., pričom vklad tejto kúpnej zmluvy bol povolený pod č. V 746/2008 21. februára 2008. Ďalej poznamenal, že žalovaní 3/ a 4/, ktorí sa stali účastníkmi konania na základe právoplatného uznesenia Okresného súdu Košice I č. k. 13 C 207/2008-106 z 19. júla 2010, po ich pripustení do konania na strane žalovaných, nadobudli vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti na základe rozhodnutia štátneho orgánu podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po nadobudnutí vlastníckeho práva žalovanými 3/ a 4/, ktorí nadobudli spornú nehnuteľnosť na základe schváleného príklepu udeleného na dražbe konanej 19. februára 2009, uznesením Okresného súdu Michalovce č. k. 20 Er 664/2008-17 z 18. marca 2009, prestali byť žalovaní 1/ a 2/ pasívne hmotnoprávne legitimovanými účastníkmi konania. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa v čase podania žaloby mala naliehavý právny záujem na určení, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po jej neb. otcovi, avšak v priebehu konania prechodom vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti do vlastníctva žalovaných 3/ a 4/ stratila naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, nakoľko žalobkyňa mohla v exekučnom konaní podať žalobu na vylúčenie predmetnej nehnuteľnosti z exekúcie podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku. Poznamenal, že pretože v zmysle § 61 Exekučného poriadku navrátenie veci do pôvodného stavu už nie je v exekučnom konaní možné, mohla sa žalobkyňa domáhať žalobou aj výťažku z predaja veci ako náhradu za odňatie jej práva k vydraženej veci. Žalobkyňa toto svoje právo nevyužila, pričom mala možnosť dozvedieť sa o prebiehajúcom exekučnom konaní, mohla podať námietky voči exekúcii vedenej na Okresnom súde Michalovce, prípadne žalovať o neplatnosť dražby. Vzhľadom na skutočnosť, že ani jeden z týchto spôsobov nevyužila, nemá v danom prípade už naliehavý právny záujem na podaní takejto žaloby a nemôže sa voči žalovaným 3/ a 4/ domáhať určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej neb. otcovi. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. júna 2016 sp. zn. 3 Co 361/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd k hlavnej odvolacej námietke žalobkyne, že žalovaní neboli a nemohli byť dobromyseľní nadobúdatelia vlastníctva spornej nehnuteľnosti na základe exekučnej dražby, uviedol, že vlastníctvo sa nadobúda buď originárne (pôvodne), alebo derivatívne (odvodene). Pri originárnom nadobudnutí sa nadobúda vec do vlastníctva bez ohľadu na prípadné vlastnícke právo predchodcu, napr. jedná sa o vyvlastnenie, vydržanie, ale i zhotovenie novej veci, prírastok či zmluvné nadobudnutie vlastníctva od nevlastníka tam, kde to zákon umožňuje (nadobudnutie vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu). Pri odvodenom nadobudnutí (zmluva, dedenie) sa nadobúdateľ stáva zásadne vlastníkom len pokiaľ bol jeho predchodca vlastníkom; platí zásada, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než mal sám. Poznamenal, že do skupiny nadobudnutia vlastníckeho práva originárnym spôsobom patrí i nadobudnutie na základe iných skutočností stanovených zákonom, okrem iných, i nadobudnutie veci pri nútenej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), ale aj v dražbách podľa Exekučného poriadku. Konštatoval, že udelením príklepu a jeho deklarovanie súdnym rozhodnutím, dochádza k prechodu vlastníckeho práva na vydražiteľa tzv. originárnym spôsobom k predmetu dražby. Odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 186/2010 (publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovisk pod č. 1/2011), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže súd určiť len v samostatnom konaní o určení jej neplatnosti. Neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v občianskom súdnom konaní, ktoré sa začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku predjudiciálnu (predbežnú). Odvolací súd uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa v predmetnom konaní tvrdila, že povinní v čase vykonania dražby neboli vlastníkami predmetu dražby, mohla svoje právo (námietky) uplatniť podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže aj z ďalšieho § 61 Exekučného poriadku vyplýva, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Správne preto súd prvej inštancie poukázal na závery Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 289/2008 (publikovaného aj v ZSP pod č. 6/2009), v ktorom sa posudzuje dôvodnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydražiteľom v exekučnom konaní, udelením a schválením príklepu, ochrany „tvrdeného“ vlastníckeho práva, ktorého závery sa vzťahujú aj na podmienky danej prejednávanej veci.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobkyne o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“) ako vecne správny potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s tým, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietala, že odvolací súd sa nezaoberal prevažnou časťou jej odvolacích námietok, pretože pre právne posúdenie veci považoval § 61 Exekučného poriadku, ktoré nepripúšťa navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní, pričom sa odvolal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 186/2010 vo veci neplatnosti dobrovoľnej dražby. Uviedla, že odvolací súd teda vec právne neposúdil podľa ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá vlastne ani neexistuje. Poznamenala, že odvolací súd sa nezaoberal jej hlavnou námietkou týkajúcou sa nedostatku dobromyseľnosti účastníkov exekučného konania a rovnako nevenoval nijakú pozornosť skutočnosti, že žalovaní 1/ a 2/ neboli vlastníkami sporných nehnuteľností v čase exekučnej dražby, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol, resp. ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

9.1. Podmienky prípustnosti dovolania sa delia na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

9.2. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

9.3. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu,

zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428) žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

10. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejmá námietka žalobkyne, v zmysle ktorej sa podľa jej názoru odvolací súd dostatočným spôsobom nezaoberal jej rozhodujúcou námietkou týkajúcou sa nedostatku dobromyseľnosti účastníkov exekučného konania, pričom rovnako nevenoval nijakú pozornosť nepochybnéj skutočnosti, že žalovaní 1/ a 2/ neboli vlastníkami sporných nehnuteľností v čase exekučnej dražby. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že žalobkyňa namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, čím namieta porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

14. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP (predtým § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p.), je nepreskúmateľné.

15. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania v prejednávanej veci. Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací

súd s a v odôvodnení vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou žalobkyne, ktorá s i vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventúálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že žalovaní neboli a nemohli byť dobromyseľní pri exekučnom dražobnom predaji a v konečnom dôsledku žalovaní 3/ a 4/ nemohli byť dobromyseľnými nadobúdateľmi vlastníctva k spornej nehnuteľnosti n a základe exekučnej dražby. S touto argumentáciou s a odvolací súd nevysporiadal náležite, aj keď sám konštatoval, že do skupiny nadobudnutia vlastníckeho práva originárnym spôsobom patrí i nadobudnutie na základe iných skutočností stanovených zákonom, okrem iných, i nadobudnutie veci pri nútenej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o dobrovoľných dražbách“), ale aj v dražbách podľa Exekučného poriadku. Konštatoval, že udelením príklepu a jeho deklarovanie súdnym rozhodnutím, dochádza k prechodu vlastníckeho práva na vydražiteľa tzv. originárnym spôsobom k predmetu dražby, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 186/2010, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže súd určiť len v samostatnom konaní o určenie jej neplatnosti. Neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v občianskom súdnom konaní, ktoré sa začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku predjudiciálnu (predbežnú). Odvolací súd uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa v predmetnom konaní tvrdila, že povinní v čase vykonania dražby neboli vlastníckmi predmetu dražby, mohla svoje právo (námietky) uplatniť podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže aj z ďalšieho § 61 Exekučného poriadku vyplýva, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

18. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd v rámci argumentácie uvedenej v odôvodnení rozhodnutia nedal odpoveď na námietku žalobkyne týkajúcu sa nedostatku dobromyseľnosti účastníkov exekučného konania. Odvolací súd s a v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhol odpovedi na túto argumentáciu žalobkyne, napriek tomu, že išlo o podstatnú otázku, ktorú uviedla dovolateľka a j v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd zaoberajúc sa uvedenou argumentáciou dovolateľky by tak pristúpil k preskúmaniu rozsudku odvolacieho súdu a k riešeniu otázky, ktorou sa odvolací súd vôbec nezaoberal.

19. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľke bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom odvolacieho súdu, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v Stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete.

20. So zreteľom na to dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.